

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **B. H.**, L. M., právne zastúpeného *Advokátskou kanceláriou JUDr. L. J., s.r.o., R.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-24/PK-2009 zo dňa 30. apríla 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/104/09-63 zo dňa 16. februára 2011, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/104/09-63 zo dňa 16. februára 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-24/PK-2009 zo dňa 30. apríla 2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18 zo dňa 19. januára 2009 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1, písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.).

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. na tom skutkovom základe, že po tom, čo dňa 18.09.2009 v Nitre legálne zakúpil jednu krátku

guľovú zbraň zn. HECKLER&KOCH kalibru 9 mm v.č. 24-108590 spolu s 300 ks nábojov kalibru 9 mm LUGER FMJ (7,5) a dňa 24.09.2008 jednu dlhú guľovú zbraň zn. MANNLICHER kalibru 308WIN, v.č. 1061455 s 200 ks nábojov kalibru 308 Winch TUG 11,7 gr., obe tieto zbrane s nábojmi v presne nezistenom čase na presne nezistenom mieste v L.M. odovzdal do držby M. J. hoci vedel, že podliehajú povoloľovaciemu konaniu. M. J. nie je držiteľom zbrojného preukazu a po tom, čo boli uvedené strelbyschopné zbrane dňa 08.10.2008 pri domovej prehliadke u M. J. v L. M., J. L. zaistené, žalobca mu ako obvinenému telefonicky radil, ako má v budúcnosti pred vyšetrovateľom PZ vypovedať za účelom zbavenia sa zodpovednosti za ich protiprávne konanie. Ďalšou skutočnosťou vytykáanou žalobcovi bolo, že dňa 02.10.2008 na požiadanie svojej známej vykonal neoprávnené v IS MV SR – EVO lustráciu osobného motorového vozidla ev. č. L. a zistené údaje ako meno, priezvisko, bydlisko a dátum narodenia jeho majiteľa následne oznámil tejto známej ako neoprávnenej osobe. Ďalej v období najmenej od 10.09.2008 do 09.10.2008 prostredníctvom svojho mobilného telefónu počas výkonu služby i mimo nej informoval nepovolené (správne nepovolované) osoby o činnosti hliadok ODI OR PZ v Liptovskom Mikuláši, vykonávajúcich v stanovené dni služobnú činnosť zameranú na dodržiavanie pravidiel cestnej premávky. Uvedené konanie žalobcu bolo nadriadenými vyhodnotené ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Krajský súd námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné a po preskúmaní veci konštatoval, že prvostupňový personálny rozkaz i napadnuté druhostupňové rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky, obsahujú všetky formálne i obsahové náležitosti stanovené zákonom. Za splnenú považoval aj zákonnú požiadavku na prerokovanie návrhu na prepustenie s príslušnou odborovou organizáciou, ktorá k návrhu zaujala písomné súhlasné stanovisko. Služobný orgán vykonal v správnom konaní dokazovanie zákonom predpísaným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, a žalobcovi umožnil zaujať stanovisko ku všetkým dôkazom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, ako žalovaný vyhodnotil nazhromaždené dôkazné prostriedky, prečo a na základe akých dôkazov považoval za preukázané, že sa žalobca dopustil skutkov tvoriacich základ prepustenia a zdôraznil, že počas celého personálneho konania a ani v podanej žalobe spáchanie vytykáaných skutkov žalobca nevyvrátil, ani relevantným spôsobom nespochybnil. Záver správneho orgánu po naplnení predpokladov pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. považoval prvostupňový súd za opodstatnený, dostatočne a náležitým spôsobom zdôvodnený, a poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. v rozsudku spis. zn. 1 Sžo/133/2008. Za súladnú so zákonom považoval aj postup žalovaného pri rozhodovaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru pokiaľ ide o zákonné lehoty podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. a dospel k záveru, že rozhodnutia ministra vnútra SR, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo boli v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že zruší rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2009 a personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky, vec vráti na ďalšie konanie a prizná náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že napadnuté rozhodnutie nie je odôvodnené ústavne konformným spôsobom a pri jeho vydaní nebol dôsledne uplatnený postup vymedzený v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal a nereagoval na všetky námietky uplatnené proti rozhodnutiu a preto je nepreskúmateľné.

Ďalej namietal, že personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18 zo dňa 19.01.2009 je aktom, ktorý nespĺňa predpísané náležitosti, nebol vydaný na základe zistenia skutočného stavu veci a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu bol porušený zákon. Personálny rozkaz nie je rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru, nie je teda rozhodnutím v zmysle § 194 ods. 1 zákona, pretože je priamo v zákone vymedzený ako iný druh právneho úkonu, ktorým dochádza k aplikácii zákona a je vylúčené, aby bolo možné personálnym rozkazom rozhodovať o iných veciach než o uložení úloh policajtovi. Pred vydaním personálneho rozkazu nebola rešpektovaná zásada objektívnej pravdy obsiahnutá v ustanovení § 241 ods. 1 zákona, na čo súd prvého stupňa nereagoval a nevysporiadal sa s tým, prečo nebolo vyhovené návrhu na doplnenie dokazovania pred služobnými orgánmi a nariadeniu ústneho pojednávania a tento nedostatok nebol reparovaný ani v konaní o rozklade. Ak boli návrhy na vykonanie dôkazov opomínané a neakceptované, (hoci opakovane aj v podanom rozklade bolo ich vykonanie navrhované a podrobne odôvodnené), potom konanie predchádzajúce ich vydaniu ako celok zasiahlo do práva na spravodlivé konanie vymedzené čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozhodnutie ministra vnútra nie je dostatočne odôvodnené ani pokiaľ ide o údajné naplnenie druhej z kumulatívnych podmienok ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona (ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby). Rozhodujúci orgán sa osobitne nevysporiadal s tým, prečo už samotné disciplinárne konanie nie je postačujúcim opatrením, a prečo považoval zistené okolnosti za hrubé porušenie služobnej prísahy a povinností policajta. Súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil tú okolnosť, že možnosť vydať rozhodnutie zanikla v dôsledku uplynutia zákonom určenej lehoty v zmysle § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z.. Tvrdenie, že nadriadený zistil dôvod prepustenia až 27.11.2008 je účelové, a obsah spisu v trestnej veci obv. J. a aj jeho dokazuje, že sa tak muselo stať najneskôr 08.10.2008 pri domovej prehliadke. Lehota na vydanie rozhodnutia teda uplynula najneskôr 08.12.2008. Ak sa súd stotožnil s tým, že lehota začala plynúť až 27.11.2008, potom nie je zrejmé, na základe akých skutočností a z jeho rozhodnutia nevyplýva, ako sa vysporiadal s jeho námietkami uvedenými v žalobe.

Rovnako ako prvostupňové tak aj rozhodnutie žalovaného zo dňa 30.04.2009 považuje za nepreskúmateľné, nie je podpísané orgánom, ktorý ho mal vydať a pochybenia orgánu prvého stupňa neboli v rámci odvolacieho konania, konania o rozklade, odstránené. Súhrn všetkých vyššie označených okolností nasvedčuje potrebe prijatia záveru, že žalovaný nesprávne uplatnil ustanovenie § 243 ods. 4 zákona, a na základe podaného rozkladu personálny rozkaz nezrušil.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a v plnom rozsahu sa pridržiaval vyjadrenia zo dňa 14.07.2009, v ktorom sa podrobne a rozsiahlo vyjadril ku všetkým relevantným námietkam (identickým s odvolaním), uvedeným v žalobe.

Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie č. k. II ÚS 127/07-21 zo dňa 06.06.2007, č. k. III ÚS 263/06-14, č. k. III ÚS 366/06-9,

č. k. III ÚS 345/04-11, judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho právny názor (napr. vo veciach sp.zn. 4 SŽ 124/01, sp.zn. SŽ-o-NS 31/03, sp.zn. 5 SŽ 104/02, sp.zn. 4 SŽ 20/04, 6 Sžo 237/09).

Ďalej poukázal na to, že predmetom konania u žalovaného bolo rozhodovanie v rámci samostatného personálneho konania o prijatí personálneho opatrenia a to prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobca nebol v rámci právoplatne ukončeného personálneho konania riešený opakovane, preto nedošlo ani k porušeniu zásady „ne bis in idem“. Ak žalobca namieta, že napadnutý rozsudok nie je odôvodnený ústavne konformným spôsobom, nemôže s tým súhlasiť a dáva do pozornosti rozhodnutia ÚS SR, ktorý k tejto problematike už zaujal stanovisko (napr. vo veci č. k. I ÚS 141/09-12 , m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). K námietke vykonávania dokazovania uviedol, že ani z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny nemožno vyvodit' právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania (č. k. III. ÚS 345/04-11).

Aplikácia ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o prepustení zo služobného pomeru sa realizuje personálnym rozkazom. Personálny rozkaz, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ spĺňa jednak formálne, tak aj obsahové náležitosti rozhodnutia vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1, 2 a 3 zákona, vychádza zo skutočného stavu veci, obsahuje výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní – rozklade. Je v ňom uvedené, kto ho vydal, dátum vydania a označenie žalobcu, je rozhodnutím podľa § 241 zákona, pretože sa vydáva pri vzniku, zmene a skončení služobného pomeru, pričom ide o individuálny právny akt, ktorý je právne záväzný, spôsobuje vznik oprávnení a právnych povinností, ktoré bezprostredne zaväzujú subjekty, ktorých sa týka. Personálnym rozkazom sa rozhodovalo o ďalšom zotrvaní žalobcu v služobnom pomere príslušníka PZ, ktoré nie je možné považovať za sankciu tak, ako to je upravené napr. v zákone SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), prípadne ďalších zákonoch, ktoré vo svojich ustanoveniach ukladajú za porušenie zákonných povinností sankcie. Prepustenie zo služobného pomeru sa nepovažuje za sankciu ani za priestupok, ale podľa ustanovenia § 189 písm. c/ zákona je to jeden z druhov skončenia služobného pomeru.

Na záver uviedol, že výrok rozhodnutia o podanom rozklade je v súlade s požiadavkami kladenými na výrokovú časť rozhodnutia vyplývajúcu z ustanovenia § 241 ods. 2 zákona, ako aj ustanovenia § 243 ods. 4 zákona, a rozhodnutia obsahujú všetky náležitosti. Vykonanými dôkazmi, s ktorými sa mal možnosť žalobca oboznámiť bolo v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie tak, ako je uvedené v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia a minister vnútra SR pri ich hodnotení postupoval v súlade s § 238 ods. 4 zákona. Na činnosť príslušníkov PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej, lebo hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti .

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej 5 dní vopred,

hlasovaním členov senátu pomerom 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. 05. 2011), rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18 zo dňa 19. januára 2009 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. z dôvodu, že porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď v rozpore s právnymi predpismi odovzdal legálne zakúpené zbrane do držby neoprávnenej osobe, čím ich vystavil možnosti zneužitia a po ich zaistení radil obvinenému, ako vypovedať pred vyšetrovateľom v záujme zbaviť sa zodpovednosti za toto protiprávne konanie. Ďalej zadovážoval osobné údaje osoby, ktoré neboli predmetom jeho služobnej činnosti a tieto, ako aj iné skutočnosti, týkajúce sa služobnej činnosti ODI OR PZ Liptovský Mikuláš oznamoval nepovolaným osobám. Svoje sily a schopnosti teda nevyňaložil na ochranu práv iných osôb, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočíva v tom, že nevykonával riadne štátnu službu na úseku svojho služobného zaradenia, keď počas nej svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 18 ods. 2 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov, ďalej zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov, zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, nariadením nadriadeného o ochrane osobných údajov v informačných systémoch PZ, pokynov nadriadeného a nezdržal sa konania, ktoré mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami, čo mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta. Rozklad podaný žalobcom žalovaný zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 104/09-63 zo dňa 16.02.2011, ktorým zamietol žalobu žalobcu, preto najvyšší súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj konanie, ktoré mu predchádzalo najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., *policajt je povinný*

a/ plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., ***policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.***

Policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa (§ 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; (veta po bodkočiarku).

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je potrebné, aby bolo dostatočne preukázané, že príslušník protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v danom prípade stotožnil s názorom vysloveným v rozsudku krajského súdu v tom, že služobný orgán vykonal v konaní dokazovanie zákonným spôsobom, a zo zisteného skutkového stavu bol vyvodený správny právny záver, že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prísahy a služobných povinností tak, ako vyplýva z predloženého administratívneho spisu.

Podľa ustáleného právneho názoru najvyššieho súdu, posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného, a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov v konkrétnej právnej veci sa musí súd obmedziť (§ 245 ods. 2 O.s.p.) len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

V zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotenie dôkazov, ktoré predstavuje zložitý myšlienkový postup, nemôže byť ľubovoľné a správny orgán k nemu môže pristúpiť len po tom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.

Žalovaný a správny orgán prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie a dôkazy vyhodnotili zákonným spôsobom. Skutočnosti uvádzané žalobcom a dôkazy, ktoré navrhoval, nemohli dostatočným spôsobom vyvrátiť tie, ktoré boli vykonané v rámci správneho konania. Okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru boli jednoznačne preukázané a skutkový stav náležite zistený. K takémuto záveru dospel aj odvolací súd po tom, keď prihliadol na individuálne okolnosti danej veci a predovšetkým na to, že žalobca zložením sľubu sa stal príslušníkom Policajného zboru, ktorý má zodpovedne pristupovať k plneniu svojich úloh a rešpektovaniu predpisov a zákonov štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, k čomu

sa zaviazal. Prísnejší postih vyplýva z jeho postavenia, ktorým má byť príkladom nielen v profesnej činnosti ale aj na verejnosti, lebo sú na neho kladené vyššie nároky.

Odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatkov rozhodnutia (personálneho rozkazu) vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože aplikácia ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o prepustení zo služobného pomeru sa realizuje personálnym rozkazom, ktorý je rozhodnutím v zmysle § 194 ods. 1 citovaného zákona, je vyhotovený písomne a je v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú. *Personálny rozkaz je rozhodnutím podľa § 241 zákona, pretože sa vydáva pri vzniku, zmene a skončení služobného pomeru a ide o individuálny právny akt, ktorý je právne záväzný a spôsobuje vznik oprávnení a povinností, ktoré bezprostredne zaväzujú subjekty, ktorých sa týka.*

Rozhodnutie žalovaného dalo vyčerpávajúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sporu a jeho obsah je v súlade s právom účastníkov na spravodlivý proces v rozsahu ich nároku (v medziach žaloby). Najvyšší súd považuje za správny záver žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorého nevhodné konanie treba jednoznačne považovať za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Rozhodnutie obsahuje všetky formálne aj obsahové náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., najmä ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Obidva správne orgány postupovali v intenciách vyššie citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili aj správny právny záver.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal všetkými zásadnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré by mohli spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s nimi vysporiadal. Z týchto dôvodov postupoval v súlade so zákonom, ak žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky *rozsudok krajského súdu* podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, pretože *obsahuje výstižné a zrozumiteľné dôvody, reaguje na všetky námietky žalobcu uvedené v žalobe a je v súlade s právnymi predpismi.*

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech náhradu trov konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 08. septembra 2011

JUDr. Ivan R u m a n a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková